

Motion till riksdagen 2005/06:U370

av Yvonne Ruwaida m.fl. (mp)

Palestina

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige fortsatt bör hävda att en lösning på Palestina–Israel-konflikten måste bygga på relevanta FN-resolutioner.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sveriges policy bör vara att samtliga FN-resolutioner med relevans för Palestina–Israel-konflikten bör genomföras.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige inom EU bör väcka frågan om Israel kan anses leva upp till människorättsklausulen i associationsavtalet, och om så inte är fallet, ta initiativ till suspendering av detta avtal i enlighet med tidigare rekommendationer från Europaparlamentet.
4. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige inom EU bör verka för att den överenskommelse som slutits mellan EU och Israel om att varor från olagliga bosättningar skall märkas på ett tydligt sätt.
5. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige i internationella sammanhang bör ta initiativ till konkreta påtryckningar och stegvisa sanktioner mot Israel på grund av murbygget på ockuperat territorium, i enlighet med Haagdomstolens beslut, och att Sverige inom EU bör verka för att EU ställer sig bakom krav på konkreta åtgärder för att förmå Israel att följa Haagdomstolens beslut.
6. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige i internationella forum bör ta upp frågan om att tillgodose palestiniernas vädjan om internationella fredstrupper till skydd för den palestinska civilbefolkningen mot israeliska övergrepp.
7. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige direkt och via EU och FN bör protestera mot nyligen uttalade hot från Israels sida om att man avser att sabotera det planerade valet till den palestinska myndighetens lagstiftande församling om vissa grupper som ogillas av Israel tillåts ställa upp.

Fel! Okänt namn på

8. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige bör fördöma allt våld mot oskyldiga civila med samma kraft oberoende av om det handlar om israeliska dödsskjutningar eller palestinska självmordsbombare.
9. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige skall upphöra med vapenhandel med Israel och med all form av militärt samarbete mellan Sverige och Israel.
10. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige verkar för att EU inför vapenembargo mot Israel.

En politik för fred och rättvisa

Under hela 38 år har palestinierna levt under ockupation och förtryck. Och under denna tid har vi kunnat följa hur den israeliska regeringen – både Labour och Likud – har fört en långsiktig medveten politik för att göra FN-resolutionen om en tvåstatslösning till en politisk omöjlighet.

Denna medvetna politik har förts även med den så kallade Osloprocessen som täckmantel. Under den tiden då ”Osloprocessen” levde och blev trodd av omvärlden så har vi kunnat se hur den israeliska regeringen använt olika medel för att ständigt krympa det ockuperade området som enligt internationell rätt borde utgöra den palestinska statens territorium. Den israeliska regeringen har använt sig av tre strategier för att nå sina mål.

Den israeliska regeringen har medvetet satsat miljardtals dollar på att bygga ut infrastruktur på Västbanken, i Gaza och östra Jerusalem. Israeliska vägar, tunnlar, checkpoints och bosättningar på de ockuperade områdena har i strid med internationell rätt beslagtagit palestinsk mark och försvårat palestiniernas dagliga liv. Samtidigt har man rivit palestinska hus, vilket skyndat på processen och gjort det svårare och svårare för det israeliska folket och internationella samfundet att stödja en politik där man följer internationell rätt och man går tillbaka till gränserna från 1948.

Man har med politiska medel och taktik arbetat för att underminera den palestinska myndigheten och de palestinska ledarna. Man har en medveten strategi att byta ut den palestinska förhandlingsmotparten från Arafat till Abu Mazen och Abu Ala tills man hittar någon som kommer att acceptera israeliska regeringens diktat.

Det strategiska arbetet med att underminera det palestinska ledarskapet har varit framgångsrikt, vilket visat sig inte minst i vår egen utrikesministers negativa uttalanden om Arafat, som dessutom stärker den israeliska regeringens ambition. Uttalanden som inte bara skrämmer i sin nedlåtande attityd mot en folkvald ledare, utan som dessutom är ovanliga i det diplomatiska språkbruk som av tradition brukar användas.

Slutligen har man jobbat med att omöjliggöra ett normalt liv och framtidsstro för det palestinska folket. Den omtalade muren som just nu byggs inne på ockuperat territorium är bara det senaste projektet i ett långvarigt arbete med att göra vardagen svårare och svårare för palestinierna. Muren som förklarats

Fel! Okänt namn på

vara olaglig enligt internationell rätt byggs inne på ockuperat område och splittrar hem och byar och omöjliggör ett normalt liv inne på de ockuperade områdena.

Genom att ständigt underminera det palestinska samhället och göra det svårare och svårare att hitta en normal försörjning har desperationen bland det palestinska folket bara ökat. Idag lever som resultat av Israels politik ofattbara 2,2 miljoner palestinier under fattigdomsstrecket.

Och det är genom dessa tre strategier som man vill nå en acceptans för sin politik i det internationella samfundet. Israel har nu fått med sig bland annat USA på att acceptera den lösning som Israel genom ett långsiktigt arbete försökt tvinga på palestinerna. En lösning som innebär att palestinerna skulle få ett icke-livsdueligt bantustan med bara 11 procent av det ursprungliga Palestina. Genom att få med sig USA på den här politiken undergrävs ytterligare den internationella rätten och en internationell ordning som bygger på den starkes rätt legitimeras. Omvärlden får inte acceptera denna underminering av internationell rätt som innebär en lösning som varken är hållbar eller rättvis. Och då måste man angripa dessa tre strategier genom att inte acceptera att Israel bygger på ockuperad och annekterad mark, genom att stärka det palestinska ledarskapet och genom att möjliggöra ett värdigt liv för palestinerna, mänskligt och ekonomiskt.

Det är nu fem år sedan starten av den senaste intifadan och vi måste på allvar börja säga ifrån. Så länge man blundar för det som händer i verkligheten och vägrar erkänna att palestinerna behöver omvärldens uppbackning gentemot Israel så kommer vår politik för Mellanöstern att vara en pamflett med fina ord, men ett svek mot mänskliga rättigheter. Vi måste våga föra en politik där vi både som land och som medlem i EU vågar ställa krav på Israel och vågar använda politiska verktyg som reellt sätter en press på Israel.

Sverige måste hävda att en lösning på Palestina–Israel-konflikten måste bygga på relevanta FN-resolutioner, inte minst 242, vilket innebär att Gazautrymningen måste utgöra första steget på en total israelisk utrymning av samtliga områden som ockuperades 1967. Sveriges policy bör vara att samtliga FN-resolutioner med relevans för Palestina–Israel-konflikten bör genomföras, vilket bland annat innebär att Israels existens som stat tryggas inom de gränser som gällde den 5 juni 1967; att en palestinsk stat ska bildas på Västbanken, Gaza och östra Jerusalem och att de palestinska flyktingarnas rätt till återvändande och kompensation tillgodoses – och att alla avvikelser från folkrättsligt fastlagda principer och beslut måste vara resultatet av överenskommelser mellan parterna, inte av ensidigt etablerade fakta. FN, EU och Sverige har en skyldighet att agera så att Israel lever upp till FN-resolutionerna, samt Haagdomstolens beslut om muren. EU:s associationsavtal är ett verktyg som måste användas med beaktande av att Israel inte följer sin del av avtalet med avseende på människorättsklausulen och ursprungsmärkning.

Fel! Okänt namn på

Strategiska sanktioner mot uppenbara brott mot folkrätten

Just när motionen skrivs agerar den israeliska högsta domstolen mot Internationella domstolen i Haag. Och Israel bygger ut muren.

Om inte FN:s och frivilligorganisationers rätt att utföra sitt arbete i fallet Israel kan garanteras – Israel är ett land som varken EU eller USA har någon form av sanktioner mot – så visar det tydligt ett bristande engagemang i att försvara människors lika värde i den internationella rätten. Samma sak kan man säga i fråga om alla illegala avrättningar som den israeliska staten beslutar och utför.

Sverige bör kräva att Israel ska upphöra med alla uppenbara brott mot internationell rätt, som byggande av bosättningar på ockuperad och annekterad mark, illegala avrättningar och förhindrande av FN:s och frivilligorganisationers rätt att utföra sitt arbete. Sverige bör kräva att EU inför strategiska sanktioner mot Israel om Israel inte respekterar detta. Om inte Sverige kan förmå EU att agera så ska Sverige införa strategiska sanktioner på mellanstatlig nivå.

Vapenhandel med Israel stöder förtrycket av palestinierna

Laila Freivalds har i riksdagens kammare sagt: ”Någon export av krigsmateriel till Israel förekommer inte. Vår import av krigsmateriel styrs av det svenska försvarets uppgifter, behovet av utrustning och tilldelade ekonomiska medel. Det gäller därför att tillgodose de svenska nationella intressena på ett optimalt sätt genom att anskaffa materiel av hög kvalitet eller genom tillgång till den tekniska kompetens som Försvarsmakten behöver.” När Sverige, som Laila Freivalds säger det, ”tillgodoser de svenska nationella intressena” och tillåter svensk vapenimport från Israel så är det ett aktivt stöd till den israeliska ockupationsmaktens militära insatser. På sin egen hemsida skriver Israel Military Industries själva: Vi stöder Israels armé eftersom vi exporterar 60 % av våra vapen till utlandet. Det är det som gör att vi i Israel har råd att producera de här vapnen. Sverige kan hävda att vi ställer oss neutrala när vi stöder den israeliska militären genom att köpa deras produkter.

Sverige bör sluta med svensk vapenhandel med Israel och med all form av militärt samarbete mellan Sverige och Israel. Sverige bör dessutom arbeta för att EU inför ett vapenembargo mot Israel.

Det palestinska valet

Sverige direkt och via EU och FN bör protestera mot nyligen uttalade hot från Israels sida om att man avser att sabotera det planerade valet till den palestinska myndighetens lagstiftande församling om vissa grupper som ogillas av Israel tillåts ställa upp. Istället måste det betraktas som framsteg för fredsprocessen om grupper som hittills främst agerat genom väpnat våld kan integreras i en politisk process och den vägen förmås trappa ner och helst helt avstå från våld som metod.

Stockholm den 5 oktober 2005

Yvonne Ruwaida (mp)

Lotta Hedström (mp)

Mona Jönsson (mp)

Gustav Fridolin (mp)

Ulf Holm (mp)